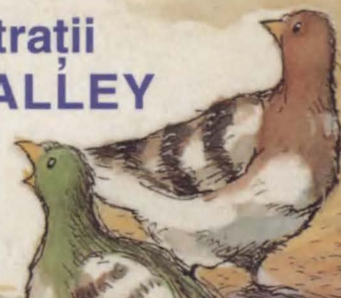
MICHAEL BOND

Ursulețul Paddington

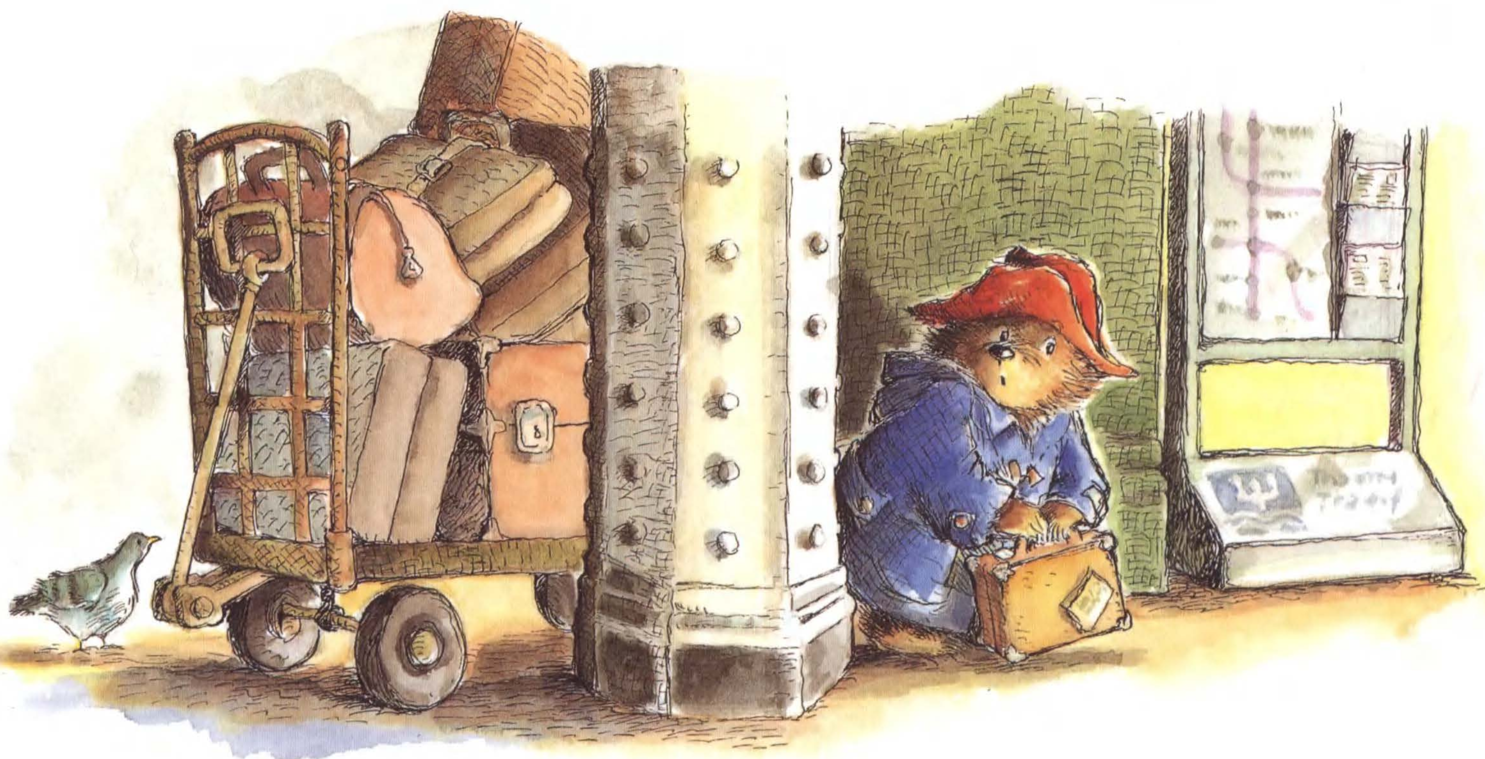


Cu ilustrații de R.W. ALLEY



EDITURA RAO

Ursulețul Paddington



MICHAEL BOND **Cu ilustrații de R.W. ALLEY**

Traducere din limba engleză de Sanda Aronescu

EDITURA RAO

Volum publicat în înțelegere cu HarperCollins *Publishers* Ltd.

ISBN 973-98760-3-x
Tipărit în Singapore

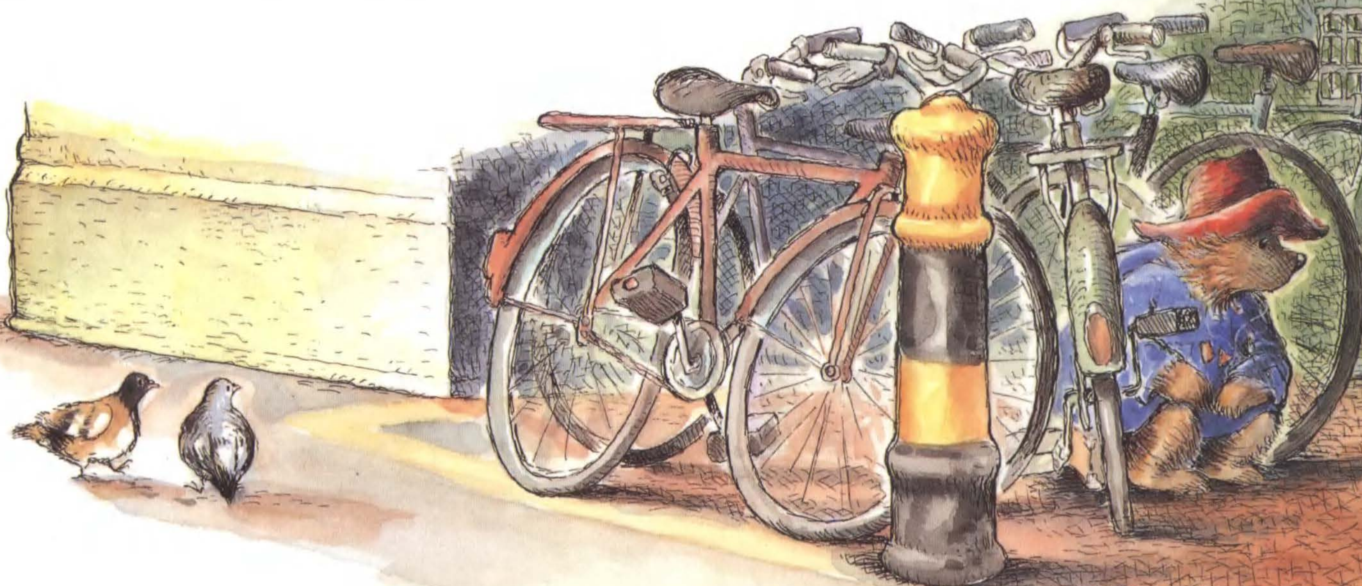

1 - 3

Domnul şi doamna Brown l-au cunoscut pe Paddington pe peronul unei gări. De fapt, în felul acesta a ajuns el să capete un nume atât de neobişnuit pentru un urs, pentru că PADDINGTON este numele unei gări.

Soţii Brown veniseră s-o întâmpine pe fiica lor Judy, când domnul Brown observă ceva mic şi blănos pe jumătate ascuns în spatele unor biciclete.

– Seamănă cu un urs, spuse el.

– Un urs? repetă doamna Brown. În Gara Paddington? Nu fi caraghios, Henry. Nu se poate aşa ceva.





Dar domnul Brown avea dreptate. Ursuleţul – căci de fapt era un ursuleţ – şedea pe un vechi geamantan de piele pe care scria BUN DE VOIAJ, şi când se apropiară de el se ridică şi îşi scoase politicos pălăria.

– Bună ziua, rosti el. Vă pot fi cumva de ajutor?

– Foarte amabil din partea ta, spuse domnul Brown, dar tocmai ne întrebam cum te-am putea ajuta *noi* pe tine.

– Ce cauţi tu, un urs atât de mic, singur-singurel într-o gară ? spuse doamna Brown. De unde vii?





Ursuleţul se uită precaut în jur înainte de a răspunde.

– Din Întunecatul Peru. De fapt, n-aş avea ce căuta aici. Sunt un pasager clandestin.



– Doar n-o să-mi spui că ai venit singur tocmai din America de Sud! exclamă doamna Brown. Ce-ai mâncat pe drum?

Ursuleţul îşi descuie geamantanul cu o cheiţă şi scoase din el un borcan aproape gol.

– Am mâncat dulceaţă de portocale, spuse el. Urşilor le place dulceaţa.





Doamna Brown privi

mai atent cartonașul

atârnat de gâtul ursului.

Pe el, scria simplu:

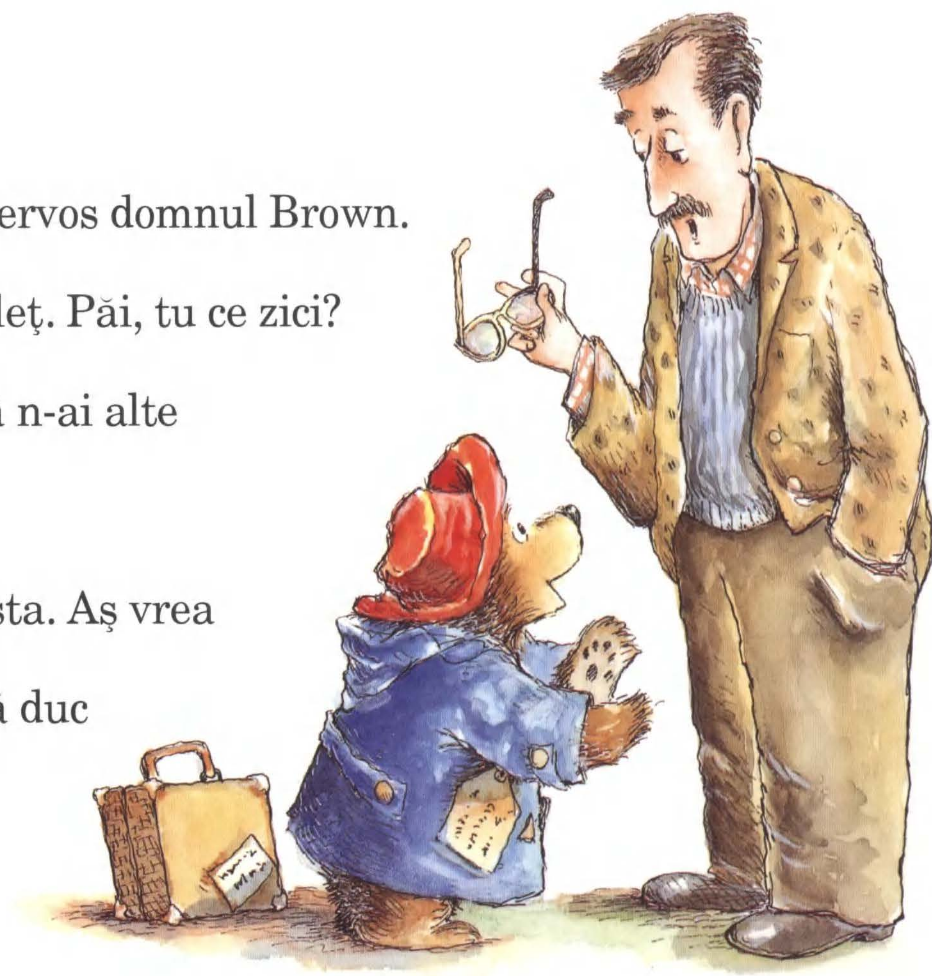
VĂ RUGĂM AVEȚI
GRIJĂ DE ACEST
URS. Vă mulțumim.

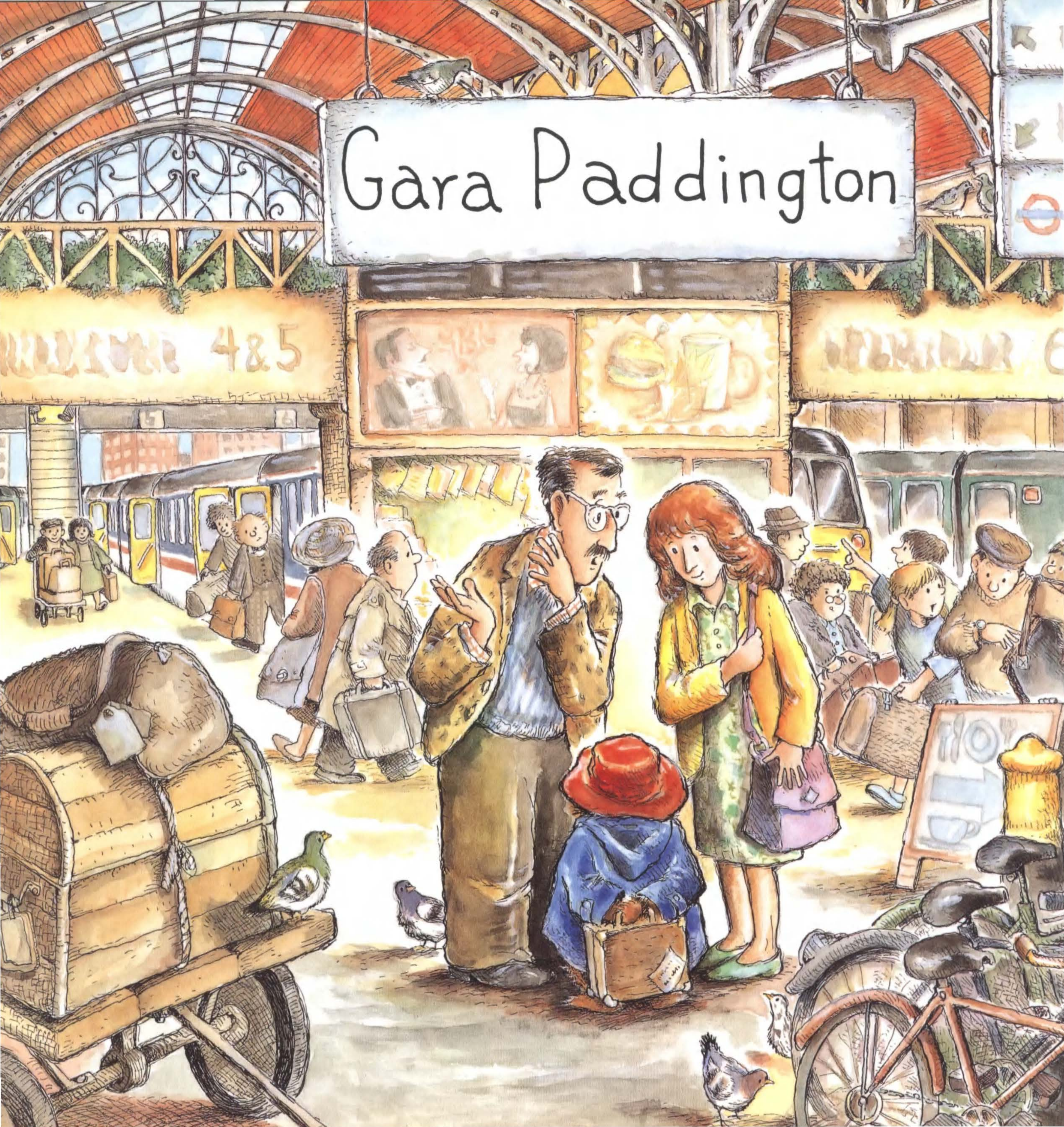


– Vai, Henry! strigă ea. Nu se poate să-l lăsăm aici. Cine ştie ce-o să i se întâmple. Nu putem să-l luăm cu noi acasă şi să stea la noi?

– Să stea la noi? repetă nervos domnul Brown. Îşi coborî privirea spre ursuleţ. Păi, tu ce zici? Ai vrea? întrebă el. În caz că n-ai alte planuri.

– Oooo, da, răspunse acesta. Aş vrea tare mult. N-am unde să mă duc şi toată lumea pare tare zorită.




Gara Paddington
4&5

– S-a făcut, spuse doamna Brown. Probabil că eşti însetat după atâta drum. Domnul Brown o să-ţi comande o ceaşcă de ceai în timp ce eu o să mă duc s-o întâmpin pe fiica noastră, Judy.

– Dar, Mary, spuse domnul Brown. Nici măcar nu ştim cum îl cheamă.

Doamna Brown se gândi o clipă.

– Ştiu, spuse ea. Putem să-i spunem Paddington. După numele gării.

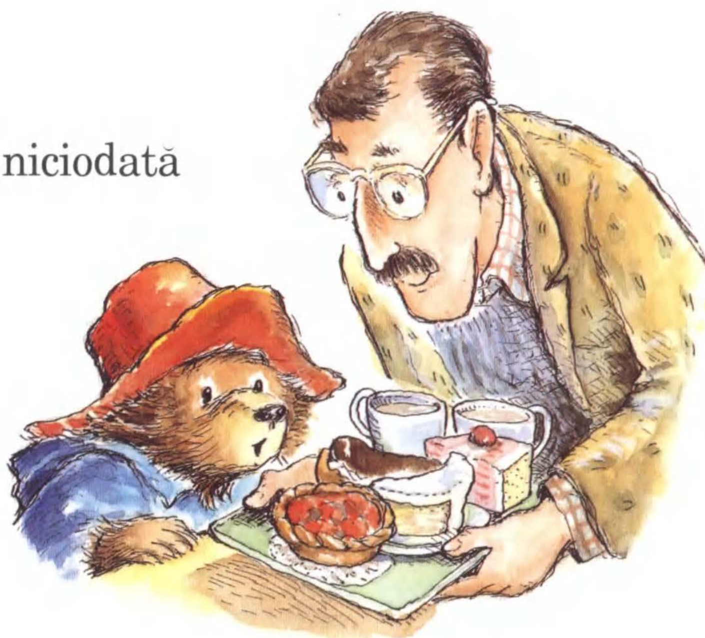
– Paddington! Ursul îl încercă de mai multe ori, ca să se asigure că se potriveşte. Sună important.

Domnul Brown îl încercă şi el.

– Vino după mine, Paddington, spuse el. Te duc la restaurant.



Paddington nu mai fusese niciodată într-un restaurant şi mare i-a fost bucuria când a văzut ce-i cumpărase domnul Brown.





Îi era atât de foame şi atât de sete că nici nu ştia ce să facă mai întâi – să mănânce sau să bea.

– Cred că o să-ncerc să le fac pe amândouă în acelaşi timp, dacă nu vă deranjează, anunţă el.

Fără să mai aştepte un răspuns, se căţără pe masă şi călcă imediat pe o prăjitură mare cu gem şi frişcă.

Domnul Brown privea pe fereastră, prefăcându-se că e lucrul cel mai normal de pe lume să bei ceai cu un urs în Gara Paddington.





– Henry! strigă doamna Brown când sosi cu Judy. Ce-i faci bietului urs? E plin de gem şi frişcă.

Paddington sări în sus ca să-şi ridice pălăria. În graba lui, alunecă pe o porţiune plină cu gem de căpşuni şi căzu pe spate în ceaşca de ceai.

– Cred că ar fi bine să plecăm până nu se mai întâmplă şi altceva, spuse doamna Brown.

Judy îl apucă pe Paddington de labă.

– Hai, vino, spuse ea. Te ducem acasă şi acolo o să-i cunoşti pe doamna Bird şi pe fratele meu, Jonathan.



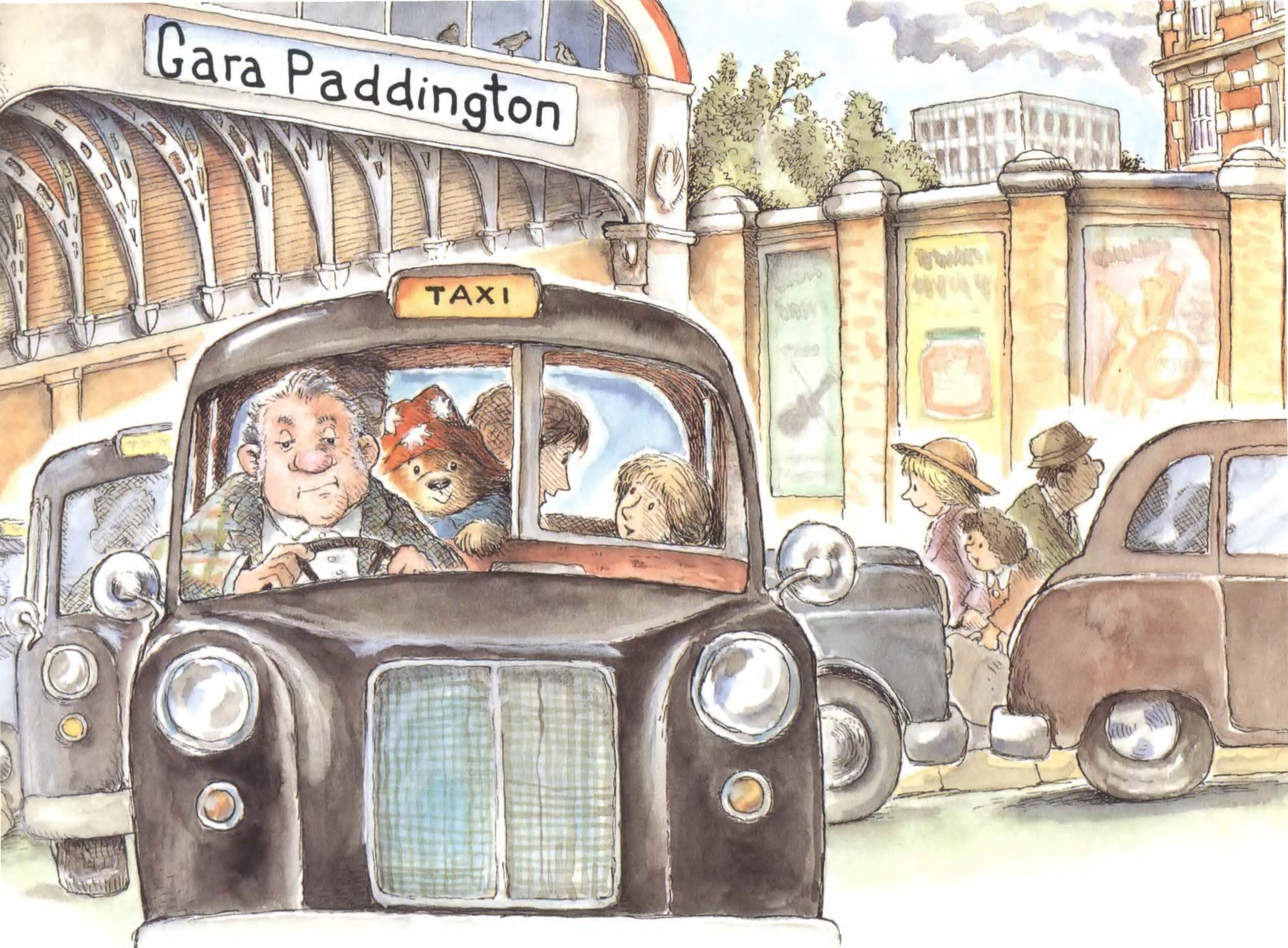
Domnul Brown o luă înainte spre un taxi care aştepta.

– Strada Windsor Gardens numărul 32, te rog, spuse el.

Şoferul se uită fix spre Paddington.

– Pentru urşi se plăteşte în plus. Pentru urşi lipicioşi de două ori pe atât. Şi aveţi grijă să nu-mi murdărească maşina. Era curată când am plecat azi dimineaţă.





Familia Brown se urcă în partea din spate a taxiului şi Paddington se instală în picioare, în spatele şoferului, ca să vadă pe unde mergeau.



Soarele strălucea când au ieşit din gară şi peste tot erau maşini şi autobuze mari, roşii. Paddington îşi flutură laba spre oamenii care aşteptau în staţia de autobuz şi câţiva îi făcură şi ei cu mâna. Un bărbat îşi ridică pălăria. Erau cu toţii foarte prietenoşi.



Paddington îl bătu pe şofer pe umăr.

– Nu seamănă deloc cu Întunecatul Peru, anunţă el.

Omul tresări auzind glasul lui Paddington.

– Frişcă! spuse el cu amărăciune. Pe haina mea nouă! Se auzi un zăngănit când închise gemuleţul din spatele lui.



– Vai, Henry, murmură doamna Brown. Mă întreb dacă e bine ce facem.

Din fericire, înainte de a apuca să-i răspundă cineva, sosiră în Windsor Gardens. Judy îl ajută pe Paddington să coboare din taxi şi urcară împreună cele câteva trepte spre uşa verde din faţă.

– Acum vei face cunoştinţă cu doamna Bird, spuse Judy. Ea are grijă de noi. Uneori e cam severă, dar de fapt e bună. Sunt sigură că o să-ţi placă.

Paddington aruncă o privire imaginii lui reflectate de capacul lucios al cutiei de scrisori.

– Sunt sigur că o să-mi placă dacă spui tu, răspunse el. Dar oare ea o să mă placă?




32



– Doamne sfinte! exclamă doamna Bird. *Ce* aveţi acolo?

– Nu e un obiect, spuse Judy. E un urs. Îl cheamă Paddington şi o să stea la noi.

– Un urs, spuse doamna Bird, în timp ce Paddington îşi ridică pălăria. Trebuie să recunosc că e bine crescut.



– Îmi pare rău, dar am călcat din greşeală într-o prăjitură cu frişcă, spuse Paddington.

– Văd, spuse doamna Bird. Cel mai bine ar fi ca Jonathan să-ţi pregătească baia. Şi o să capeţi şi nişte dulceaţă de portocale!

– Cred că te place, şopti Judy.







În timp ce Jonathan pregătea baia, Judy îi dădu lui Paddington un săpun şi un prosop.

Dar Paddington era prea ocupat ca să le dea atenţie.



Mai întâi, încercă să-şi scrie numele pe oglinda aburită.

Apoi, folosi crema de ras a domnului Brown ca să deseneze pe pardoseală o hartă a Perului.

Abia când o picătură de apă i se prelinse pe cap, îşi aminti că trebuia să facă baie.

Descoperi în curând că nu era atât de uşor pe cât părea. Una e să intri în cadă şi cu totul altceva să ieşi din ea – mai ales când cada este plină cu apă şi ţi-a intrat săpun în ochi.





Paddington încercă să strige „ Ajutor!“ – la început foarte încet, ca să nu deranjeze pe nimeni, apoi foarte tare:

– AJUTOR! AJUTOR!

Când văzu că nu-i era de nici un folos, începu să scoată apa cu pălăria. Dar pălăria avea mai multe găuri şi harta Perului făcută de el se prefăcu imediat într-o mare de clăbuci.

În cele din urmă, Jonathan şi Judy dădură buzna în baie şi ridicară de pe pardoseală un Paddington şiroind de apă.

– Slavă Domnului că n-ai păţit nimic! strigă Judy.

– Ce mizerie ai reuşit să faci! spuse Jonathan pe un ton admirativ. Nici eu n-am reuşit să fac vreodată atâta mizerie! Dar de ce n-ai scos dopul?

– A! rosti Paddington. Nu mi-a trecut prin cap.



Dar când Paddington coborî scara, era atât de curat că nimeni n-a mai putut să se supere pe el. Blănița lui era moale și mătăsoasă, boticul îi strălucea și pe labe nu mai era nici urmă de gem sau de frișcă.





Familia Brown îi făcu loc într-un mic fotoliu de lângă cămin și doamna Bird îi aduse ceai și o farfurie plină cu pâine prăjită, unsă cu unt.



– Ei şi acum, spuse doamna Brown, trebuie să ne povesteşti totul despre tine. Sunt sigură că ai trecut prin multe aventuri.

– Aşa este, spuse Paddington pe un ton grav. Mie mi se întâmplă mereu câte ceva. Ăsta sunt eu! Se instală comod în fotoliu şi îşi întinse tălpile spre foc.

– Am fost crescut de mătuşa mea Lucy în Întunecatul Peru, începu el. Dar pe urmă, ea a trebuit să plece la Căminul pentru Urşi Pensionari din Lima. Închise ochii gânditor şi în încăpere se lăsă tăcerea, în timp ce toţi aşteptau cu sufletul la gură.



După un timp, văzând că nu se întâmplă nimic, începură să se agite. Domnul Brown tuşi tare, apoi întinse o mână şi îl împunse pe Paddington cu un deget.

– Ei, nu se poate! spuse domnul Brown. Cred că doarme tun!

– Te miră? întrebă doamna Brown.
















ISBN 973-98760-3-x

